

Prijs voor de Democratie uitgereikt aan het Financieel Actie Netwerk (FAN)

Een onafhankelijke jury met 29 personen uit de academische, culturele en syndicale wereld heeft het FAN bekroond omdat “het uniek is door de netwerkstructuur en de samenwerking tussen vakbonden, NGO’s en sociale bewegingen. En dit al 12 jaar! Door te ijveren voor meer fiscale rechtvaardigheid, levert het FAN een fundamentele bijdrage aan het algemeen belang en dus ook aan de democratie.”

De prijs voor de Democratie is een initiatief van Democratie 2000 en Vzw. Trefpunt. De prijs werd ingesteld in 1992 na het democratische debacle van “zwarte zondag” 24 november 1991” waarbij bleek dat de politieke democratie zeer broos was en verdedigd moest worden door alle democraten tegen extreem-rechtse, populistische en anti-politieke stromingen in. De laureaat ontvangt een bronzen beeld ontworpen door beeldhouwer/zanger Walter De Buck. Ter informatie vind je hieronder de speech die ik voor deze gelegenheid heb gegeven. Ik heb gekozen voor een verband te leggen tussen ‘democratie’ en ‘rechtvaardige fiscaliteit’.

Democratie betekent: kunnen kiezen hoe we de wereld waarin we leven beter kunnen maken.

Maar is het zo dat we kunnen kiezen?

Is het niet eerder een kleine elite die een massa van mensen dicteert hoe de samenleving er moet uit zien?

En hoever staat het met de democratie in ons land?

Laat ons beginnen bij de politiek.

Welke instanties bepalen er wie er volksvertegenwoordiger kan worden?

Is dat de stem van de kiezer of wordt dit niet eerder bepaald door de partijleden?

Zien we vandaag niet dat het vooral de politieke partijen zijn die de leidende organen leiden? Mogen we in dit opzicht dan niet eerder spreken van een lijstjesdemocratie dan van een kiezersdemocratie?

Volksvertegenwoordigers en andere bewindslieden worden niet door de burgers gekozen, maar door kandidatencommissies en bewindspersonen. En hoe zit het eens die volksvertegenwoordigers in het parlement zetelen?

Hebben ze dan de vrijheid om als individu te kiezen, of moeten ze dan de partijlijn volgen? Ik kan er niet naast zien, ik zie vooral kuddegedrag!

Democratie betekent ook vrij kunnen denken en daarvoor is informatie nodig.

De media speelt hierin een belangrijke rol en heeft veel macht op de geesten van de mensen. In tegenstelling tot politici, moet de media geen verantwoording afleggen en worden ze niet afgerekend op eventueel foute berichtgeving!

De jongste decennia zijn de media massaal ontsnapt aan het middenveld van sociale organisaties en is de media in de handen gevallen van almaar grotere commerciële mediabedrijven.

Voor hen telt in de eerste plaats de winstgevendheid, niet de maatschappelijke of journalistieke kwaliteit.

Meer dan ooit is voor de massamedia nieuws koopwaar geworden.

De grote verliezer daarbij is de journalistieke selectie van wat nieuws is en de journalistieke aanpak van de duiding.

De duiding kwijnt zelfs weg en erger nog, de zoektocht naar de waarheid wordt opgeofferd aan snelheid en commercie.

Kunnen we van democratie spreken als de massamedia er niet in slaagt om de belangstelling op te wekken bij het grote publiek voor de sluipende aanval op de inkomens van werkende mensen overal ter wereld?

Waarom is dit geen voorpaginanieuws, geen opener van het journaal?

Omdat de media in handen is van een rijke elite, die de ongelijkheid in de samenleving ons doen wil geloven als normaal!

En de journalist is hiervan de slaaf!

Beste mensen, er is een keuze

Politici hebben ook een keuze!

Ofwel voert men een politiek voor alle mensen, ofwel bevoordeelt men een bepaalde groep in de samenleving.

Vandaag gaan bijna alle politici mee in de concurrentielogica.

Dit kunnen we toch moeilijk democratie noemen? Concurrentie betekent altijd dat er verliezers zijn!

Om een elite van aandeelhouders te plezieren organiseert men concurrentie tussen de werknemers om de loonkost zo laag mogelijk te houden.

Daarom moeten er trouwens ook zo veel mogelijk werkzoekenden zijn.

Om dat te bevorderen wordt de pensioenleeftijd opgetrokken en zullen de werkzoekenden vanaf 1 november 2012 steeds lagere uitkeringen krijgen.

Maar door de uitkeringen te verminderen in de tijd, glijden nog meer mensen af naar de armoede.

Na verloop van tijd zullen gezinshoofden 31% en de alleenstaanden 12% onder de Europese armoedenorm vallen.

Het enige dat ze hiertegen kunnen doen is alle soorten van werk aanvaarden.

Ook al is het mensonwaardig en ongezond werk.

Is dat democratie?

Als wij als FAN vragen om de armoede te bestrijden, krijgen we van de politiek steeds te horen dat er geen geld is.

Om de laagste uitkeringen boven de armoedegrens te tillen, heeft men 1,25 miljard euro nodig op jaarbasis.

Dat lijkt veel, maar laat ons niet vergeten dat er geld genoeg is.

Alleen moet je de centen willen halen waar ze te vinden zijn!

Maar dat weigert de regering te doen!

Zo krijgen vandaag alle bedrijven samen, de ene al veel meer dan de andere, 18,3 miljard euro belastingverminderingen en daarbovenop krijgen de werkgevers vandaag nog eens 9 miljard loonsubsidie om de tewerkstelling te bevorderen.

Dat dit geld niet onmiddellijk te goede komt aan de tewerkstelling kan je zien aan de cijfers van de werkloosheid en aan het soort tijdelijke en flexibele contracten die vandaag een grote groep werknemers in de onzekerheid duwen!

Is dat democratie?

In plaats van het geld te gaan halen waar het zit, haalt men het liever uit de zakken van de werknemers.

En met werknemers bedoel ik mensen die hun handen en geest in dienst geven aan een werkgever, het zijn ook de kleine zelfstandigen, de werkzoekenden, de zieken en gehandicapten.

Zo weigert men vandaag aan het grote geld te komen door te weigeren een vermogensbelasting in te voeren die op jaarbasis 8 miljard euro zou kunnen opbrengen.

Om het grote geld te kunnen laten ontsnappen weigert de regering het bankgeheim volledig op te heffen en weigert men een vermogenskadaster in te voeren.

Is dat democratie?

En waarom moeten de werknemers in de meeste landen van de wereld het slachtoffer zijn van de crisis die ze zelf niet hebben veroorzaakt?

Een wereldwijd toegepaste transactietaks van 0,05 % per jaar kan tussen de 477 en 1.022 miljard opbrengen.

Een heffing van deze taks in de eurozone kan tussen de 250 en 400 miljard opbrengen. Waarom wachten politici daar zo lang op?

Is dat democratie

Neen. De politici van vandaag maken duidelijk een andere keuze. Een keuze om bepaalde groepen in de maatschappij te bevoordelen.

Het FAN maakt een andere keuze

Een keuze die goed is voor alle mensen

Een keuze voor herverdeling van de rijkdom en van tewerkstelling

Daarom zullen we doorgaan met de actie “Laat het grote geld niet ontsnappen”

Daarom geven we niet op en zullen we ons draagvlak blijven versterken via acties en campagnes.

Guido Deckers

Nationaal ACV-propagandist voor het thema rechtvaardige fiscaliteit.